

вата заповѣдъ вържъ са при огъня, закры си лицото съ упашката и хвърляше неусыпны погледи на страпницитѣ, които додохъ да нарушаватъ спокойствието ѝ.

— Ако искате пристѣпете до огъни, рече на Главка и на другаритѣ му; тука азъ не прѣмамъ други живы твари, оевѣнъ или кукувицата, лѣсницата, змѣята и ехидяата, но и безъ да ви кажъ добръ дошли приближете се до огъня. зашто сж изляшнитѣ думы.

Вѣщницата говоряше единъ варварскій латинскій саякъ, въ който намѣсваше думы на друго нарѣчіе подревяе и варварско; тя сѣдѣше безъ да са мѣсти отъ мѣстото си, но втречено гледаше странницитѣ, когато Главкъ свемаше отъ Иона горнята ѝ мокра дреха. Като я помѣсти за да сѣдне на една дѣска, която бѣше единчкій столъ на туй жилище, той подухъ огъня който вече загасваше, за да го распали. Робинята на Иона са насърчи отъ прийтѣра на господаритѣ си, сие си и тя намѣтката и сѣднѣ припазливо на другія край на огнището.

— Обезпокоихмы та, рече съ сребристия си гласъ Иона, за да покаже вѣжливостъ къмъ вѣщницата.

Тя не отговори дума; ще мыслишь че бѣше единъ трупъ възкрѣснѣлъ за една минута, но потѣнѣлъ пакъ въ вѣченъ сънъ.

— Кажете, рече найподиръ, подиръ дълго мълченіе; братия ли сте?

— Не, отговори Иона причервена.

— Супругы ли?

— Не, отговори Главкъ.

— Слѣдователно любовници? А! а, а!

Толкози неударжимъ бѣше смѣхътъ на вѣщницата щото нещерата поеча.

Замръзнѣ Иона като чу внезапныя и сатаничскій смѣхъ. Главкъ промърмора нѣкои думы употребяваны противъ възшебствата, а робинята на Иона приблидиъ като лицето на самата вѣщница.

— Зашо са смѣшешъ бабичко? попыта я аеннииницѣтъ строго слѣдъ като изрече таинственнитѣ си думы.

— Засмѣхъ ли са? рече тя като не въ себеси.

Тя е безумна, помърмора Главкъ, и погледытъ му са срѣшиахъ съ погледытъ на вѣщницата която го гледаше лукаво.

— Лъженъ, рече му тя грубо.

— Сравновпрѣметвото ти не е прѣятно, отговори аеннииницѣтъ.

— Не са сърди; прѣятелю Главке, не сърди и бабичката, рече му тихо Иона.